

Gustav Strniša:

Med pritlikavci

»Kam tečeš?« ga je nagovoril na ulici stražnik.

»Delo iščem!« se je odrezal mladenič in pogumno pogledal brkača v kosmati obraz.

ga je pohvalil in mu dal nekaj denarja. Fant se je zadovoljen napotil po mestu.

Povsod se je ponujal, pa ni dobil nikakega dela. Pričela ga je nadlegovati lakota. Šel je v neko pekarno in si ku-

Stražniku je fant ugajal, ker se mu je videl pošten in priden. Odvedel ga je s seboj na stražnico, kjer ga je priporočil nekemu svojemu tovarišu, ki je imel doma velik vrt. In tako je Andrej kmalu obdeloval na koncu mesta velik stražnikov vrt in ga skrbno zalival.

Vrt je bil obdelan. Mladenič je moral naprej s trebuhom za kruhom. Stražnik

pil hlebček kruha. Cul je mojstra peka, ki je stoječ za pultom tožil nekemu znanecu, da je imel raznašalca kruha, ki ga je ogoljufal in mu poneveril ves kruh namenjen za stranke.

Ponudil se je Andrejče:

»Dajte, vzemite mene! Pošten človek sem in vse rad delam!«

Mojster ga je pogledal od vrha do tal.

»Nekaj denarja imam itak zaslužena-ga in prepustim vam ga, da se ne boste ball, da bi vam kaj poneveril«, je hitel mladenič.

Naslednji dan je res že raznašal kruh po hišah.

Ko je nekega dne šel po zapuščeni ulici, s praznim košem, je začul pri odprtem oknu v prvem nadstropju neke visoke hiše klic na pomoč.

Andrej ni poznal strahu. Skočil je k vežnim vratom. Bila so odprta. Pognal se je po stopnicah. Dospel je v sobo. Začul je nekega moškega, ki je tekkel po stopnicah na ulico. V neki sobi na tleh je našel v krvi gosposko opravljeno žensko.

»Zločin se je izvršil!« je zakričal mladenič in se nagnil nad onesveščeno, da bi ji pomagal. Imela je ranjen vrat.

Medtem je zločinec pobegnil. Zletel je na ulico. Da bi bil sam varen, je nalagal prvega redarja, da vpije v bližnji hiši nekdo in prosi za pomoč.

Redarji so hoteli v hišo in našli Andreja, ki je skušal dvigniti onesveščeno, a poleg njega je ležal krvav nož.

»V imenu postave!« je zakričal prvi redar. Že so ga stražniki vklenili.

»Nedolžen sem! Saj vendar vidite, da bi ji rad pomagal!« je hitel Andrej in pokazal mokro brisačo.

Nihče mu ni verjel. Odvedli so ga v mračno ječo.

Ko je prvo noč spal v zaporu, je videl, kako se je odprlo zamreženo okno. Pred njim sta stala Čížek in Murček.

Čížek je že od daleč kimal in govoril:

»Zakaj naju nisi slušal? Zakaj nisi maral priti k nama v naše pravično kraljestvo? Zdaj pa okušaš resnico, ki je včasih pač zelo bridka!«

»Vendarle bom zmagal!« je odvrnil mladenič in udaril s pestjo po tleh, da ga je zabolela roka in se je prebudil.

Drugi dan so ga na policiji spraševali in pestili. Ker je bil nedolžen ni mogel priznati nikakega hudodelstva.

»Bomo videli, kaj bo povedala napadena gospa! Počakajmo, da se zave! Umrla pač ne bo, ker njene rane na srečo niso smrtne«, je dejal komisar in ukazal Andreja odpeljati nazaj v zapor.

V zaporu mu je bilo najhuje, ker ni imel nikakega dela. Ranjena gospa pa se je kmalu zavedla in izpovedala, da jo je napadel nekdo drugi, da jo je Andrej pač rešil, ker je prihitel še preden je napadalec svojo žrtev umoril.

Starikava gospa se mu je zahvalila, da ji je rešil življenje, in iz same hvaležnosti je vzela Andreja, da ji je pomagal pri gospodarstvu.

Enkrat je pozno ponoči videla v nje-govi sobi luč. Radovedna je pogledala, kaj dela in našla ga je pri knjigah. Začudila se je in šele tedaj ji je povedal, kako ga veseli učenje in delo.

Dobrodušna gospa mu je preskrbela domačega učitelja in Andrej je dobro napredoval in se pridno učil. Preden pa je kaj dosegel, je gospa, ki je imela denar v nekem denarnem zavodu, izgubila vse svoje premoženje.

Andrej se je žalosten od nje poslovil.

Pritlikavca se seznanita s čarovnico

»Kaj je z nama? Kam so naju zavlekli?« je vprašal Čížek, ko se je naslednje jutro prebudil na trdem ležišču.

»Tudi jaz ne vem, kje sva«, je odvrnil Murček in se ozrl pod strop, kjer je skozi ozko zamreženo okno motno prodirala v ječo dnevna luč.

Dečka nista vedela, kdaj so ju razboj-niki prenesli in razvezali, bili so pač prepričani, da od tu ne bosta mogla več pobegniti.

Ko se je Čížek ozrl v nasprotno steno, se je samega strahu kar stresel. Zagle-dal je majhno iz desk zbito ležišče, na njem je opazil med cunjami droben, uma-zan obraz iz katerega so sijale ognjene velike oči.

»Kdo si, kaj tukaj delaš?« je poizve-doval Čížek.

»Povej nama hitro, kje sva prav za prav!« je moledeval Murček in se vprašaje zazrl v čudno bitje.

Drobna postavica ni odgovorila.

Murček je vstal. Pretegnil se je neko-liko, razpel krila in že je hušknil pod strop ogledat zamreženo okno.

Kmalu je priletel nazaj in jel tolažiti tovariša:

»Obupati pač ne sme! Doslej se na-ma še ni nič huđega pripetilo. Moje pe-roti so nepokvarjene, tudi zvezana nisva več, zato pač lahko še upava, da se bova osvobodila!«

»Rešita tudi mene!« se je šele zdaj oglasil tenki ženski glas z nasprotne po-stelje.

»Kdo si čudno bitje? Oči ti plamte, obraz imaš grd in umazan. Ali si zača-rana kakor jaz?« je vprašal Murček, ki se mu je bedna stvarica kar smilila.

Ležča postavica se je nekoliko dvig-nila in odvrnila s tenkim cvilečim gla-som:

»Nisem začarana ne! Hčerka sem sta-re čarovnice Ježibabe. Skupaj sva bivali v gozdu blizu Čížkovih staršev. Ker niso hoteli dovoliti, da bi se Čížek z menoj igral, je bila moja mati zelo jezna. Zato je sklenila se maščevati. (Dalje prih.)

Ugrabljena

Katinki je bilo sicer šele pet let, a kot hčerka bogatega posestnika je imela vse polno opravkov in dolžnosti, čeprav je bila še tako mlada. Vsako jutro je morala z očetom pregledati vse hleve, da se je na svoje oči prepričala, ali je živina dobro oskrbovana. Potem je šla na polje. Tudi tu si je morala vse ogledati.

nila k velikem kupu sena; še malo, pa sta se s Pikom zarila v seno in sladko zadremala, da bi bila potem bolj čila za delo.

Katinka in Pik še nista dolgo spala, ko sta se po cesti približali dve sumljivi postavi: stara ciganka in njen razcapani sin. Ko sta zagledala Katinko, sta takoj

In ko se je vrnila domov, je našla tudi doma vse polno dela. Saj je morala pomagati materi pri gospodinjstvu! Njeno glavno delo — Bog ne daj, da bi ga pozabil navesti — je bilo pa to, da se je igrala s Pikom. Večino dne sta se podila po vrtu, zakaj Pik ni bil dolgočasen kužek, temveč vesel in hraber tovariš. Da, Pikec je bil krasen kužek — zvest in dobrušen, in gorje tujcu, ki se je drznil približati dekletcu, ne da bi bil kdo izmed domačih navzočen! Katinka je bila za kmetijo nepogrešljiva in prav tako tudi Pik. O tem so bili prepričani vsi, od pastirjev pa do očeta.

Bila je jesen in na poljih je bilo vse polno dela. Seveda je tudi Katinka pomagala, a časih ji je postalo tako vroče, da se je morala malo odpočiti. Kako bi bilo, če bi šla s Pikom malo poljske miši loviti? Starši so dovolili, da sta se s Pikom odstranila. Saj kadar je bil z njo Pik, se ni bilo treba bati nobene nevarnosti. A miške so bile prebrisane in se niso hotele prikazati iz svojih skrivališč, in Katinki so postale drobne nožice kmalu težke in trudne. Zato je kre-

sklenila, da jo ugrabita. Za veliko seneno kopico sta našla dobro zavetje, tako da ju ni mogel nihče opaziti. Toda Pik je strigel z ušesi in v trenutku, ko je hotel cigan zaviti okoli kopice se mu je Pik zakadil pod noge. A na žalost je bil skočil Pik za pol sekunde prepozno. Razcapani cigan je vzdignil kol, ki ga je imel v roki, in z vso močjo udaril psa po glavi, da se je zgrudil brez glasu. Stara ciganka je hitro zavila speče dekletce v ruto, in že sta se spustila z dragocenim plenom v beg.

Ko je minilo nekaj ur, se je mati začudila, ker ni bilo Katinke od nikoder. Nekajkrat jo je poklicala, vendar ni dobila odgovora. Niti pes se ni oglasil, ki je drugače zmerom veselo zalajal, kadar je slišal gospodinjin klic. Tedaj se je odpravila otroka iskat in kmalu prišla do tiste senene kopice. Lahko si mislite, kako se je prestrašila, ko je zagledala Pika vsega krvavega z negibnimi udi na tleh. Hitro je poklicala moža. Nobenega dvoma ni bilo! Nekdo je moral dekletce ugrabiti! Poljski delavci, hlapci in pastirji, da, pozneje celo orožniki — vsi so

iskali malo Katinko, a nihče je ni mogel najti. Ves trud je bil zaman in zaman je tudi ostal.

Minila so tri leta, odkar je bila Katinka ugrabljena. Tri leta so dolga doba, ki zaceli marsikatero rano. A oče in mati še zmerom nista bila prebolela Katinkine izgube. Vsak dan sta se izpraševala, kje neki živi Katinka, kako se ji godi, in ali sploh še živi? Spet je prišla jesen. Solnce se je veselo smejalo na nebu a Katinkin oče in Katinkina mama nista videla solnca. Tudi Pik je žalostno po-bešal uhlje in sploh je bil postal dosti bolj resen in otožen, odkar je bila Katinka izginila. »Morda ga je bolezen tako zresnila«, so ugibali ljudje, a jaz pa vem, da je bil samo zato tako žalosten, ker je bil izgubil dobro in zvesto tovarišico.

Tedaj se je nekega dne zgodilo, da je hotel Katinkin oče po opravkih v bližnje mesto. Železnic takrat še niso poznali, zato je moral vso pot jahati. Pik ga je zvesto spremljal. Zvečer sta prišla v mesto in Katinkin oče je hitro poiskal trgovca. »Danes se ne bova menila o kupčiji! Pozno je že in gotovo si truden. Pojdi z menoj, ogledava si predstavo v cirkusu. Gotovo te bo zanimala, saj na

je pravkar kazal svoje umetnije, za nogo. V trenutku je potegnil jezdeca s konja in ga jel neusmiljeno obdelavati z zobmi. Jahač je nezavesten obležal na tleh, in preden je utegnil kdo skočiti na pomoč, se je Pik spet vrnil pod gospodarjev stol, ne da bi ga bil kdo zasledoval. »Ubijte psa! Pes mora ven!« so kričali ljudje, ker ga pa niso našli so se nazadnje spet pomirili, in cirkuški strežaji so odnesli nezavestnega jahača iz arene. Lahko si mislite, kako se je Katinkin oče čudil in razburjal. Na tihem je obljubil Piku, da ga pošteno pretepe, ker se je tako grdo vedel, hkratu je bil pa vesel, da ljudje niso vedeli, kje je pes in da je bil pes njegov.

Čez nekaj minut se je predstava nadaljevala, kakor da se ne bi bilo nič zgodilo. V areno je stopila zlatolasa deklica z majhnim rjavim konjičkom. Ljubko se je priklonila gledalcem, nato pa jela kazati svoje jahalne umetnije. A kdo popiše začudenje in ogorčenje, ko se je Pik mahoma spet zagnal v areno. Lajal je, kakor da bi bil ob pamet, se vzpel ob konjičku kvišku, zgrabil dekletce za krilo in ga potegnil dol. Množica je planila v areno, misleč, da hoče pes ugrizniti

kmetih nikoli ne vidiš takih stvari!« je menil trgovec. Katinkin oče ni mogel odbiti povabila, da ne bi užalil trgovca, in je šel z njim v cirkus, čeprav mu ni bilo do tega. Tam je zamišljen sedel na svojem prostoru, med tem ko je trgovec pazljivo spremljal predstavo z očmi. A glej, Pik, ki je ves čas mirno ležal pod gospodarjevim stolom, se mahoma zaka-di v areno in zgrabi mladega jahača, ki

mlado jahalko, a pes ji je samo lizal roke in cvilil in lajal na vse grlo. »Ubijte psa! Ubijte psa!« so kričali ljudje. Tudi gospodar je planil v areno, da bi zgrabil Pika, zakaj prepričan je bil, da je pes znorel. A glej, tedajci je začul mlado jahalko, kako je jokaje prosila in klicala: »Nikar ne ubijte psa! Nikar mu ne storite žalega. To je Pik, moj zvesti prijatelj iz otroških let.«

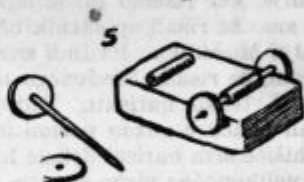
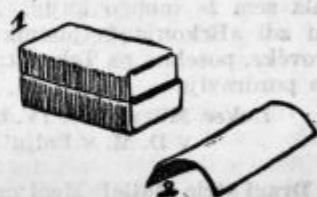
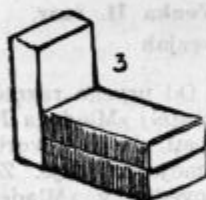
»Dete, Katinka! Ali si ti Katinka?« je zaklical gospodar, skočil k deklici, jo tesno objel in strmel vanjo kakor v sladko čudo. Dekletce ga je začudeno pogledalo, a zdajci ga je spoznalo: »Očka, očka!« je vzklíknilo in krčevito objelo očeta. Ko so ljudje zvedeli, za kaj gre, so se ogorčeni lotili lastnika cirkusa, ki jim je brez obotavljanja izročil tatinsko ciganko in njenega sina, mladega jahača. Stražniki so ju vklenili in odpeljali v zapor.

Presrečni oče se je pa s svojim otrokom in zvestim Pikom še tisti večer vr-

nil domov. Pik je dirjal naprej, Katinka in njen oče sta bila še precej daleč od hiše, ko je že skočil h Katinkini materi in veselo zalajal, kakor da bi hotel oznaniti veselo novico. Mati se ni mogla dovolj načuditi Pikovemu nenavadnemu vedenju, a ko je zagledala moža na konju in zlatolaso deklece pred njim, je mahoma vedela, kaj se je bilo zgodilo.

Od tistih dob je Katinka srečno živela s svojimi starši in vsi trije so se kosali med seboj, kateri bo ljubeznivejši s Pikom, ki je bil tako lepo dokazal svojo zvestobo.

Vlak iz praznih škatlic za užigalice

Če si prihraniš nekaj praznih užigalčnih škatlic, si lahko narediš iz njih majhen vlak. S tem napraviš tudi svojim mlajšim bratcem ali sestricam mnogo veselja. In prav nič težko ni! Kako napraviš vlak, ti tukaj natančno opišemo.

Najlaže napraviš tovarne vozove. Prazno užigalčno škatlico vzameš iz ovoja in nalepiš na stranice pisan papir. Lahko uporabiš rdeč, rjav ali pa črn papir, da bodo videti kakor pravi tovorni vozovi. Voz za potnike in voz za pošto morata biti višja, zato vzamemo za vsakega izmed njiju po dve celi škatlici in jih nalepimo drugo vrhu druge. Tudi te škatlice preoblečemo s pisanim papirjem. Slika št. 1 ti to nazorno kaže, kaj ne? Za streho vzamemo kos upognjene lepenke, ki jo pobarvamo s črno barvo in prilepimo na škatlici. Kakšna mora biti streha, ti kaže slika 2. Oken in vrat ne smeš izrezati, ker bi se utegnili pri tem vozovi pokvariti. Dosti bolje je, da vzameš črn papir in iz njega izrežeš primerna okna in vrata ter jih nalepiš, kakor vidiš na naši sliki. Za lokomotivo potrebuješ tri

škatle. Dve izmed njih zlepiš, kakor kaže slika 2, tretjo pa prilepiš k njima v pokončni legi; tako dobiš prostor za strojnika in kurjača. Slika 3 ti to bolj natančno pokaže. Lokomotivo preoblečeš s črnim papirjem, okno pokončnega voza za strojevodjo pa napraviš iz belega ali sivega papirja. Dimnik lahko narediš iz črnega papirja. Zviti ga moraš v valj, ki ga spodaj narežeš, da ga laže prilepiš.

Glej sliko 4. Dim nadomesti s kosom bate, ki jo prilepiš v dimnik. Dva risalna žeblička nadomeščata luči na lokomotivi. Zdaj ti manjkajo samo še kolesa. Za vsak voz izrežeš iz lepenke štiri kolesca. Okrogli zobotrebec ti bodo služili za osi. Na spodnjem delu voza pritrđiš po dva zvitka iz trdega papirja, in skozi vsakega vpelješ zobotrebec. Potem pritrđiš na zobotrebec kolesca iz lepenke, kakor kaže slika 5. Zdaj so vsi posamezni deli gotovi. Treba je samo še sestaviti vlak, kar najlaže storiš s pomočjo žice. Hej, in zdaj je vlak gotov — in se lahko odpelješ z njim v In'vjo Koromandijo ali pa v deveto deželjo!

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Zopet se oglašam. Nisem še izgubila poguma. Odgovarjam Ti na vprašanje: Kateri šolski predmet mi je najljubši? Najbolj me zanima računstvo. Kako se veselim računске ure! Gospa učiteljica nam pove kako težko računsko nalogo, ki jo mora vsaka učenka samostojno rešiti. Skušamo se, katera jo bo prva rešila. Seveda je med tem reševanjem mnogo, mnogo nepotrebne govorenja in izpraševanja. Šele ko stopi gospa učiteljica med klopi, utihne ves dirindaj. Včasih odnesem rekord, včas pa ne. Verjetno je, da se ona, ki ga odnese s tem tudi nekoliko pobaha. Prečitala sem že mnogo knjig. Najlepša se mi zdi »Brkonja Čeljustnik«. Vse Jutrovčke, posebno pa Tebe, stric Matic lepo pozdravlja

Lukec Milena, uč. IV. b razr.
v D. M. v Polju

Dragi stric Matic! Meni najbolj ugaja risanje, ker rišemo razne lepe slike. Letos smo že risali spomenik nepozabnemu kralju Mučeniku. Pa tudi sneženega moža smo že risali. Sneženega moža ni bilo preveč težko narisati. Zadnjič smo pa risali hišico v gozdu pozimi in na streho od hišice sem narisal debele ledene sveče. Na velikonočne pirhe sem pa narisal mačice in zajčka. Pozdravlja Te

Aleš Pavlin, učenec II. razr.
v Podbrezjah na Gorenjskem

Dragi stric Matic! Čitala sem že mnogo mladinskih knjig kakor n. pr.: »Medved Rjavček«, »Milčinskega pravljice«, »Sto ugank«, »Skrivnost najdenek« in še mnogo drugih lepih in zanimivih knjig. A najbolj mi je bila všeč »V samotah pragozda«, v kateri se opisujejo doživljaji dveh dečkov. Knjige zelo rada čitam in zato so mi dobre prijateljice. Sedaj Te pa prav lepo pozdravljam in Ti želim mnogo pirhov.

Pavčič Malči, učenka II. razr.
v Podbrezjah

Dragi stric Matic! Približala se nam je topla in vesela pomlad. Solnce vsak dan bolj ogreva zemljo. Otroci se igramo, trgamo rožice in si pletemo venčke pa tudi beremo razne knjige. Brala sem že veliko mladinskih knjig in sicer »Zvonček«, »Začarani krog«, »Mizica pogrni se in še veliko drugih, a najbolj mi je ugajala »Miškolin«. Tu piše kako so miške

hodile v šolo, kako so se učile plesati itd. Posebno rada pa čitam razne povestice in sicer o palčkih, o kralju in naših junakih, kako so se hrabro bojevali. Tako vsak večer čitam razne povestice in pravljice. Želim Ti ljubi stric Matic vesele velikonočne praznike in mnogo lepih pisanic. Te pozdravlja

Volnik Pavla, učenka II. razred
v Podbrezjah

Dragi stric Matic! V šoli se učimo: računati, zemljepisje, pisati, risati, zgodovino, verouk in razne druge predmete. Najbolj zanimiv in ljub mi je verouk in zgodovina. Pri verouku se učimo raznih molitvic in Jezusovo življenje. Prav hitro minejo ure pri zgodovini, saj je zgodovina velika pravljica. Tudi drugi predmeti se mi zdijo zanimivi in ljubi. Ljubi stric Matic! Želim ti vesele in srečne velikonočne praznike in obilo pirhov in potic!

Jeglič Anica, učenka II. razr.
v Podbrezjah

Dragi stric Matic! Od prvega razreda po ABC sem zvesti čitatelj »Mladega Jutra«. Imam te lastnosti, da ne govorim mnogo, a čitanje je moje življenje. Zasedujem sedaj pripovedke v »Mladem Jutru« od Indijancev. Občutek mi vele-va, da ti Indijanci le niso tako krvoločni ljudje, kakor to opisujejo pisci. V zamišljenosti, da se jim v teh zadevah krivica godi — zaspim. Sanjal sem, da sem pri njih. Pri brodolomu na velikem tihem Oceanu se rešim na otok »Sitka«. Množina Indijancev me pelje k svojemu glavarju. Ta me pogosti po njihovih običajih. Pretekli so dnevi, tedni in meseci. V tem času se naučim jezika od njih. Glavar Hulihu opazi mojo plašljivost, poglobi se v pogovor z menoj. O svojem plemenu mu pripovedujem, ali on se mi nasmeje; prekine moj pogovor in mi pravi: »Dragi beli najdenček! Nekoč je prišel k nam belokožec imenoval se je »Raziskovalec«. Vzel me je s seboj v vašo domovino. Tam sem videl napake vaših belokožcev, ki jih Indijanci na tem srečnem otoku nimamo. Videl sem neke vrste ljudi z orožjem, zakaj hodijo ti oboroženi ljudje med vami? Mi Indijanci jih ne rabimo, mi se ljubimo med seboj. Videl sem ljudi sedeti brez dela, ki niso bili žejni in so pili in pili neko tekočino, da so se kar valjali po tleh. To pri nas

Indijancih ne poznamo. Videl sem vaše ženske in moške brez dela po ulicah, pri nas vsi delamo. Vprašal sem raziskovalca zakaj je to? On je rekel: to so brezposelni. Jaz kot glavar sem se čudil temu odgovoru, ker moje oči so videle mnogo neobdelane zemlje. Videl sem dela od tvojih belokožcev, ki niso za želodec. Človek obstoji samo ako ima hrano v želodcu in ta se pridelava iz zemlje. Zaman so vaši pridelki iz železa in iz drugih tvarin v različnih oblikah, želodec rabi le hrano, to moji Indijanci vedo. Zato dragi najdenček, zbudi se iz tvojih sanj in povej to belokožcem

Toman Matija, uč. I. a razr. mešč. šole v Trbovljah

Dragi stric Matic! Prebrala sem že te knjige: »Začarani krogi«, »Vijolica Vera«, »Prigode porednega Bobija«, »Gospod Kozamurnik«, »Sinko Debelinko«, »Pravljica iz gozda«, »Tiho življenje«, »Deček brez imena«, »Najdenček Jokec«, »Bibi« in »Terezinka«. Moj najljubši šolski predmet je zgodovina. Pristrčno Te pozdravlja

**Hadl Vera, uč. III. razr.
v Novem mestu**

Dragi stric Matic! Moja najljubša predmeta sta higijena in nemščina. Doslej sem prebral te knjige: »Brkonja Celjustnik«, »Začarani krogi«, »Pravljice« itd. Najljubše mi je »Mlado Jutro«. Tebe in vse Jutrovčke prav lepo pozdravljam.

Vitko Štefan, uč. I. razr. mešč. šole Senovo pri Rajhenburgu

Nesreča Indijskega kraljeviča. Indijski vaški čarovnik Ulgas-Paperni, je imel lepo hčerko Eto-Esaluzijo. Vsak indijski plemič jo je snubil, a lepa Eto-Esaluzija je vsakogar odklonila. Sin indijskega kralja Ultamanus-Kečo jo je nekega dne odvedel v pragozd. Privezal jo je k deblu ter dejal: »Hočeš biti moja?« Žalostno je sklonila Eto-Esaluzija glavo ter dejala: »Bog Usavan Djabel, pomagaj mi!« — »Torej nočeš biti?« vpraša Ultamanus-Kečo. »Naj bo, sem in bom tvoja!« mu odgovori. Ves srečen jo Ultamanus-Kečo odveže in de: »Veš kaj si rekla in to tudi drži!« Nato jo spusti, da je pobegnila. Dolgo je zrl za njo, kako je tekla in se naposled zgubila med drevjem. Nekaj mesecev na to je moral Ultamanus-Kečo v vojno. Eto Esaluzija je prišla med bitko k njemu in se ga oklenila. Vročekrvni Ultamanus je ni spoznal. Vzdignil je nož in jo zabodel v srce.

Padla je, v zadnjih vzdihljajih kličoč: »Jaz sem Eto-Esaluzija«. V hudi slutnji se ozre Ultamanus na njo. Oči se mu razširijo. Spoznal je svojo ljubljenco Eto-Esaluzijo. Kakor lev plane in ji izdere nož iz krvavih prsi. Se en pogled in mrtvo truplo je ležalo pred njim. Ni se več brigal za sovražnika in bitko. Vzel je truplo v naročje in zbežal v pragozd. Položil jo je v travo sedel poleg in bridko jokal. Nenadoma začuje za sabo šum. Pred njim je stal čarovnik Ulgus-Paperni, oče Ete-Esaluzije. Zarjul je kot ranjena zverina, se vrgel na Ultamanusa. Kot ververica je splezal Ultamanus na drevo, ter dejal: »Odpusti mi prosim, stori z menoj kar hočeš, samo življenje mi pusti!« »Dobro«, mu je odvrnil čarovnik. »Pridi dol!« Ko je bil Ultamanus na tleh je povedal čarovniku ves dogodek. Zraven je neprestano jokal, tako, da čarovnik ni mogel o njem zlega misliti. Nato je rekel Ulgus-Paperni: »Pojdi z menoj sin moj, a Eto-Esaluzijo pusti tu, da jo požro zveri!« »Ne Ete ne pustim tu!« je kakor blazen zarjul Ultamanus. »Pa jo vzemi sabo!« je naposled privolil čarovnik. In tako sta pobešenih glav nesla na ramah Eto. Prišedši v kočjo jo je položil na tla. Opravil je mrtvaške ceremonije in nato je ukazal Ultamanusu naj jo vrže v bližnjo reko. Ultamanus je storil, kar mu je bilo naročeno, se poslovil in odšel. Ob bregu reke je še enkrat pogledal Eto in jo nato vrgel v vodo. Zajokal je in odšel na svoj dom. Dolgo je žaloval in nato umrl od žalosti.

**Marjanca Feldin, učenka ? razr.
Maribor, Vetrinjska ulica 11-II.**

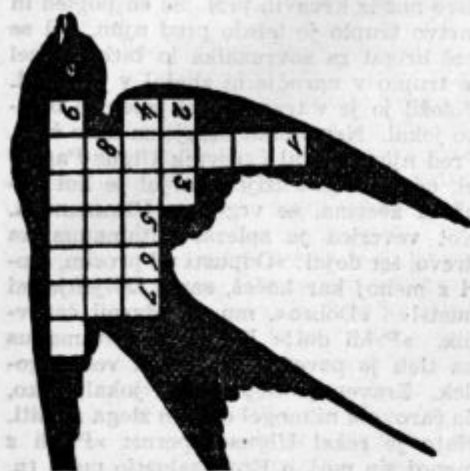
Dragi striček! Danes se prvič oglašam v tvojem koticu. Vem, da tvoj požrešni koš požre mnogo Jutrovčkovih pisem, a upam, da mojega ne bo. Povem ti, da je moj najljubši predmet v šoli zgodovina. Pozdravlja te

**Sonja Jurca, uč. IV. razr. vađa.
v Ljubljani**

Križanka »Lastovka«

Vodoravno: 2. otok v gornjem Jadranu, 4. opica, 8. zver, 9. kuhalnik.

Navpično: 1. lastnost, 2. enota uteži, 3. hrib pri Ljubljani, 5. del vprege, 6. zver, 7. naplačilo.

Rešitev križanke »Papiga«

Vodoravno: 2. zbor, 5. rman, 7. veka, 8. lipa, 10. otok, 11. ar.

Navpično: 1. obrv, 3. omelo, 4. rakita, 6. napor, 9. ak.

Vprašanja za bistré glavice

ODGOVORI

1. Iz premorega olja.
2. Ras Tafari.
3. 32.
4. Modrostni zobje zrasto samo enkrat.
5. 49 let.
6. Francija.
7. Plečnik.
8. V Črno morje.
9. Golnik in Topolšiča.
10. 21. junija.

Rešitev glagovnice

- 1 DebeL
- 2 AlojziJ
- 3 RačunoslovJE
- 4 UmestiteV
- 5 JerbaS
- 6 TeleskoP
- 7 Erato
- 8 ZmiroM
- 9 AtenE
- 10 KatraN
- 11 RazbitI
- 12 AteK

DARUJTE ZA KRALJEV SPOMENIK!

Kvadrat III.

	1	2	3	4
1			M	
2			A	
3	M	A	T	I
4			I	

1. spenjalec, 2. trčenje, 3. —, 4. planinsko grmičevje.

Rešitev kvadrata II.:

1. cmok, 2. mati, 3. Oton, 4. kino.

Listnica uredništva

Uganka iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Ljubica Ručigaj, uč. IV. razr. na Vranskem; Johana Kin, uč. VI. razr. na Vranskem; Boris Müller, uč. II. a razr. v Bohinjski Bistrici; Lotrič Milan, uč. I. razr. mešč. šole v Ljubljani VII.

D. Z. Ali imaš sam akvarij? Ali si članek od kod prepisal? Sporoči nam, kje si dobil vse podatke, ker drugače ne moremo objaviti spisa, čeprav je zelo zanimiv. Risba je prav dobra.

R. M. Pesem smo prepozno prejeli.

SMEŠNICE

Mojster pošlje čevljarčka v gostilno po čisto juho. Spotoma pade čevljarčku muha v juho, in mojster ga zato zlasa. Užaljeni čevljarček pa zabrusi mojstru: »Mar mislite, da vam bodo dali za 2 dinarja kar celo piško v juho?«

Mojster: »Ali še nisi prišil podplata na čevljev?«

Čevljarček: »Kaj morem za to? Že dvakrat sem obrezal ta presneti podplat, pa je še zmerom premajhen?«

Mojster zlasa čevljarčka, ker mu je padla spotoma škatlica z užigalicami v vodo, in ga vnovič pošlje v trgovino po škatlico užigalic. Ko se čevljarček vrne, reče: »Gospod mojster, zdaj boste pa zadovoljni. Te užigalice so vse dobre, saj sem jih gredoč vsako posebej preizkusil!«